

Explicatio petitoria, aduersus expila-
tores egene plebecule huius regni:
collecta et excusa, in hunc tatumino-
do finem, ut inter eos, qui regio libe-
ra interfuit concilio, quod anglis parlamen-
tum vocatur, prius aliquis hinc sumat
occasionem plura dicendi, quam que
poterat ipse author scribere

per Rob. Croulra.

Ex anglico sermone
verba, Johanne
Herō interprete

Th

sc 11. 49

Esai. 58.

Si abstuleris de medio tui catenam, et
desieris digitum extendere et loqui quod non
prodest, tunc invocabis et dominus exaudis
et te, clamabis et dicet, ecce adsum.

Amen

Amen. Amen.

Amen. Amen.

Amen.

Amen

**Ad lectorem et discipulos, ut mem-
bra domini pascant,
Decastichon.**

**Acciter insurgit Crouleus in ora gigantum
Et monet ut cessent bella mouere deo
Quaque deo pugnat, quisquis populum pre-
mit eius,**

**Quæ tenere dominus diligit atque fouet
Vinc possessores terrarum, hos quibus est res
Ampla domi, summi pascite membra dei.
Quisquis enim domini charissima membra
fouebit.**

**Ille deo semper charus amicus erit,
Ut Christi qui membra miser premit is da-
bit olim**

Penas, quas nunquam desent vlla dies.

Libet ad Authorem distichon.

**Hi pater ecce adsum, lingua mutatus et ora
Ornatu latio, sed tua membra manent.**

Author ad libellum.

**Gratus ades certo, gratusque est ille futurus
Qui dedit ornatus, paruule gnate tibi.**

Helmo Throckmorton, Iuveni vere
nobili. S. P.

Convinā hominū tam plumbens est a- *des do hunc*
nimus, qui nunquā de humanis co- *ris cogitabundis*
gitat miseris? Quis tam felix aut *miserijs.*
fortunatus est: qui nunquā alicubi
sit earundē ipse particeps? Quotus tamē quis
que est, qui cum ex pressuris evaserit ipse, alio-
rum sit memor, qui in medijs versatur etum-
nis. Vbi nunc Dido que nō ignara mali, mis-
seris succurrere discit? Qui vident hodie po-
tentes aliqui bis crudeles, vulgo feruntur,
tum quod pueritiam plebeiam recte institue-
dā haud curant: tum adolescentem et adul-
tam Juventutem, postquam negotiis suis ob-
eundis eundem contriverint, penuria iam re-
rum necessarium et corporis imbecillitati-
bus oppressā, foras truculēter proiciāt, cor-
porumque oculos in farris pascere cogant.

Hinc mors, sanguis, contentio et triumphae
oppressiones, fames, contritio et flagella, que
super iniquos creata sunt omnia, in nostri quo-
que temporis homines derivata, ut cuius, mi-
nime ceco, dilucide pateat. Jesus Christus do-
minus noster optimus maximus, nos oculis
suis, misericordie plenissimis, aliquādo respi-
cere dignetur. Cuius verba ut ubique rebucci-
nata audiuntur, ita charitas adeo refriguit (in-
cuius locum nescio que succescit philantia), ut
plures que sua sunt, quam que Jesu Christi,
A. li querant

quærent. Ut in illa consequenti explicatione a-
bunde claret, quam ex anglico sermone vtrū-
que versū, strenue nomine ad te mittere libuit,
Benelme amicissime, et quoniā nihil aliud ha-
berem quod ad te darem, annum iam hunc a-
periente Jano, et quoniā, cum libellum hunc
christiani hominis lectione dignum iudicasset
tibi latina quam anglica scripta grata ma-
gis arbitraret. Animi grati et tibi non
hno nomine obvinctissimū tesseram
boni queso consule. Christus te
quam diutissime saluum et
incolumem conseruet.

Alpsburie. Cale.

Januarii,

1548

Tuus Johannes Veron.

**Ad christianissimum concilium
parlamentum.**

Honorandis patribus, populoque Anglicis
ad concilium quod parlamentum vo-
cant, congregato, Robertus Crom-
leus, christianorum minimus,
spiritus sancti presidium
et auxilium optat
assiduum.

Inter tot tamque multiplicia et maxime
seria rerum molimina, prudentissimi viri,
hoc in presenti concilio disputanda, quasi
que rationibus summis limanda, assensu
que et consensu prudentie vestre, brevi in me-
lius redigenda: ego plane existimo nullam vo-
tam rem aliam esse, que auxilium expeditius
postulet, quam non tolleranda egea plebe-
scule pressura, eidem per divites tam clericos
quam laicos illata. Extra dubium utile ac
necesse est, ut religionis controversie plurime,
quam celerrime explicentur, absoluanturque,
quales sunt illae, circa sacramentorum & cere-
moniarum usus, primitiarum seu decimarum
ad primum commodum detorsione, supersti-
tiam, indoctam, imprudentem, & vitiosis obre-
tam, ministrorum ecclesie turbationemque
superstitiosas & idololatricas administratio-
nes. His, inquam, rebus remedia quam expe-
ditissima adhiberi oportet. Est enim verisimili-
ssimum propter hos abusos inevitabilem
dei

Ad christianissimum

me lior dei benedictam cito nos obruitur esse, nisi si
in honorem formam induiti fuerint. Presertim
cum omnipotenti uiuentique deo placuerit
eas nobis abominationes manifestas redde-
re, que antehac nobis ignote in occulto deti-
nebantur. De re siquam longo interuallo
hactenus a veritate distat, correctionemque
sinceram summopere desiderant. Quamuis
enim regie maiestatis censura, per visitores
suos illud haud ita pridem desertis rationi-
bus declararit, inertem tamen populum qui lon-
go iam tempore, in superstitione & falsa ha-
rum rerum fide, nutriti & educati fuerunt,
& hactenus quis non videt quam eodem quali
vino sonoque sepulti, clam edoceantur a du-
cibus suis cecis, & ab eisdem etiam in ceci-
tate obuincti retineantur, persuaderi non po-
test, maiorum suorum superstitione veram
Christi fidem non fuisse: donec permanentes
apud se habeant, eiusmodi verbi dei conciona-
tores, qui & possint & velint ex apertis scrip-
turarum rationibus, illis probare, quod tam
ipsi, quam maiores sui, decepti fuerint, neque
plane cognitum habuerint quibus ritibus
deum iuste, pieque colletur, sed turpiter a pa-
storum & ducum avaritia seducti, illum que-
rerent ubi non esset, & cum viderentur sibi a-
pud deum gratiosissimi, propterea quod eum
illi honorem exhiberent quem illius oculis gra-
tissimum existimarent, tum reuera blasphemio

Concilium parliamenti.

culam maximam despiciunt, & coram illis
essent abominandi. Hec, inquam, cognitio in
ignotatum capita intrudi non potest, quam-
diu ipsorum pastores mercenarii duntaxat
suerint, & huius vite commodis inhiant, & inhe-
reant. Tales enim non ecclesie, sed suo ipso-
rum ventri ministrant: non sunt pastores sed
perdendi auidi abactores, non veniunt ut pascant
sed ut pascantur. Atque, haud dubie,
christianissimi patres, non puto possibile esse,
ut hiatus iste maximus coeat alia quapiam
ratione quam si, modus ministros eligendi ad
eam reeducatur formam que fuit primordio
nascentis ecclesie, cuius sit mentio in apostolo-
rum actibus. Quamdiu enim pigri videntes
(ut poetico, sed ab apostolo usurpato, verbo
utar) ab episcopo sacerdotium, aut alio quo-
vis patrono pecunia mercentur: deus illis
per prophetam dicet, currebatis et ego non
mittebam vos. Pastores vocabuntur quod
seipsum, non quod gregem pascant. Stude-
bunt hominibus placere non deo. Postremo,
nihil ab artificibus discrepat, qui artibus suis
in hunc tantummodo finem operam navant
manuariam, ut inde victum acquirant, non
ut reipublice prosint.

Artifex civitatis immunitatem benatur,
non quia cupiat civitati beneconsultum, sed
quia speret sibi inde luculentius vivendi ge-
pus accessurum. Ad eundem itidem modum

A. iiii. faciunt.

*ventri indul-
gentes.*

fieri posse.

*pastores non
prode sibi quod
in se habent*

Ad christianissimum

faciunt ministri nostri, facturique sunt (quā-
diu recipi possunt, cum non vocati venerint)
ut abdicant semet sacerdotio, quia res bene
grata illis est, istius vite otium segne. Non
dubito quin ista res regie maiestatis censo-
ribus, quos visitores vocamus, notior sit
quam ego possim scriptis exprimere. Nec
dubium est, quin per eodem fuerit effectum,
ut de istis rebus admoniti pluribus inter
vos de iisdem agatis.

Sacramentis etiam dum abutuntur, tan-
quam rebus mercatoriis et venaletiis, & pre-
cipue sacratissimo redēptionis nostre inne-
mospno. Illud enim tam vivis quā mortuis,
tam divitibus quam pauperibus, diuen-
dunt. Id nemo ab illorum manibus accipiet,
nisi assuetum dederit symbolum. Sicque
omnibus interuire sunt paratissimi. Qua-
mos non animos respiciunt. Ad consolati-
onem ne conscientie, an ad iudicium accipi-
tur, illis ne hilum quidem est cure. Qua-
mos communerant, ulterius nihil expectan-
tes. Si hoc verum esse negent. Responde-
rent. Cur inopes cogant pecuniam emen-
dare quam pro hostia, ut illi vocant, sol-
vant? Respondebunt, forsitan pecuniam
illam solutam esse non pro Sacramento, sed
pro quatuor oblatoriis (ut vulgo appel-
lant, diebus, si hic se res habeat, liciat mihi in
hunc modum semel interrogare. Cur ali-
ud

sib. in f. 100
150

emendat pauperes
et soluta solvat

Concilium parliamenti.

ad tempus ad id peculii contrahendum (re-
cipiendum dicerem) non assignant, quam
illud quod non satis sufficit, ad declaran-
dum populo, usum legitimum et fructum
Sacramenti, et ad sic erudiendum, ut ad
iudicium id sibi non manducant et bibant,
sed ad solatium et quietem conscientie sue,
in quem finem in primis instituebatur. Pro-
cul dubio, patres Christianissimi, negari non
potest, quin illud tempus ad pecuniam ac-
cipiendam prestituunt, quo certius accipi-
ant. Quod ipsorum acta satis declarant, etia-
am si id pernegare uelint. Nulli enim Sa-
cramentum fas habetur accipere, nisi prius
annumeretur pecunia. Tumque quota cura
reuerentie portione ministratur, Christia-
no cuius non sine, non sine lachrymarum lu-
ctusque materia haud exigua pateat. Hæ res;
haud dubito, tanta in luce versantur et vo-
bis tam sunt conspicue ut non fuerit opus
molestiam quampiam pietati vestre exhibe-
re, circa eorundem abusus tollendos. Multi
pie docti viri et scripserunt et conciona-
ti sunt, et singulis fere diebus scribunt et
concionantur, de et contra abusus istos,
quare satis certo scio, iustam vobis occa-
sionem prebitam esse, ut non possitis ali-
ter facere, quin harum rerum correcti-
onem (quam Christianorum corda expe-
tunt omnia) in hoc Christianissimo concilio
parlia

Ad christianissimum *perliamentari*, indagetis, atque inuestigam red-
dideritis.

Pressura vero pauperum, quam sub ve-
stra colloquia venire atque in meliorem for-
mā redigi non minus fuerit necessarium, ne-
reor ne silentio preteratur. Aut si forte in
sermone vestros inciderit, uix ausim crede-
re emendationē quāpiam inde secuturum, ni-
si si deus nunc tandem in possessorum huius
regni cordibus operetur: quemadmodum fec-
it in primeua ecclesia, ubi rerum domini
et possessores, uolentes lubente eque, que pos-
sederunt uenundedere, indeque pretium pro-
manans, ut in omnium fidelium usum com-
munem cederet, gratis donauere et ad Apo-
stolorum pedes posuere. Neque uelim ut ex-
istimetis me in hunc finem ista effudisse uer-
ba, ut hominibus persuadere coner, ut om-
nia omnibus inter omnes fiat communia,
nam si sic mea dicta intellexeritis, aliorum
rapueritis, atque ego eadē fuerim elocutus,
aut in animo unquam meo cogitauerim.
Deum enim testē ascisco, nihil tale uolo, ne-
que significo. Quin beheimēter etiam atque
etiam optarim, ut nemini permitteretur ne
comuedere quidem, nisi us qui pro conditi-
one et uocatione sua, laboraret sedulo, iuxta
regulā a Paulo Thesalonicensibus prescri-
ptam.

Optarim tamen interim eam rerum po-
s-
s-

*novels via
coramnia*

Concilium parliamēti.

Illisioribus mentem, ut accurate consyderarent, quisnā sibi suas possessiones donarit, Et quomodo easdē ipsi dispēsare et distribuerē debeāt, sicque fuerit (absque dubio) ut nulla quēpiā necessitas de rerū cōmunitate vel leuiter cogitare moueret. Quid enim opus est cōseruis familias, ut bona herilia desiderēt habere communia quandiu dispensator, unicuique quod sibi sit necessarium, distribuat atque ministret. Si possesores considerarent, se dispensatores tantum, non dominos esse earum rerum quas possideāt, pressura ista emēdaretur quā facillime. Quoad vero ista persuasio, mētibus eorum inhelescit, meum est, quis uetatit quin quod libent faciam cum eo quod meum fuerit. Impossibile erit emundationem aliquā hinc sequi. Quā si quod libet liceat michi cum eo quod meum est facere, tunc liciat michi pati fratrem meum uxorem & liberos eius in stratis uicinarum decumbere, nisi plus redditus mihi reddat pro edibus meis, quā unquā soluēdo sit futurus. Tunc liciat mihi bona eius rapere pro eo quod mihi debet, corpusque in carcere detinere, uxoremque et liberos ex edibus eicere, in suā ipsorum in tēritiē, nisi deus uiri alicuius animum ad eos miserandum impulerit, meis interim cistis loculisque auro, argentoque cōfertis et turgidis. Si nullus esset deus, tunc licere putarē hominibus, suis possessionibus, pro eo ac luberet, uti vel abuti. Aut si nullam

and

fieri pot.

Ad christianissimum

a nobis exigeret rationem, non ad eam contendere, neque contra dicere, etiam si, dum hic uiuere, pro lubricine sua eisdem frueretur. Cum vero deum habeamus eumque magnum, et qui nobis per scripturas declaratur, quod ille ipse possessorum rerum dispensatorum diuitiarum suarum diuitiarum efficerit, rationemque accuratam ab eisdem pro usu et dispensatione earum exacturus sit, opinor nullas christianas aures patienter audire posse istam plusquam turricam et pecorinam opinionem.

Philosophi, qui nequaquam agnouerunt amicitie sedus, quod Christus magister & redemptor noster, inter nos reliquid asseuerare solebat, inter amicos omnia communia esse, hoc simbolo significantes amicitiam non posse pati ut amicus ab amico retineat id quod ei sit futurum usui. Et quid nos dicemus? Non sumus amici? Equidem si amici non sumus Christi nomen frustra portamus, et in casum Christiani hocramur. Immo nisi absolutior quamdam habeamus amicitiam quam de qua mentionem fecerunt philosophi fictiti sumus christiani, nomenque, solum (ne dicam inane) gerimus. Nihilque reuera sumus minus quam id quod audimus. Hoc enim iudicium & insigne a Christo nobis donatum est, quo eius esse cognosceremur, si alius alium inimicum amemus, quemadmodum ille nos omnes caros habuit. Quomodo nos amauerit ille uerbis claret apostolicis, dicentis, quod
Christus

Concilium parliamenti.

Christus semet ipse pro nobis dederit. Ad exemplum hoc talis amicitia nostra deberet esse ut ne vite nostre parcamus pro salute fratrum nostrorum fundende.

Non ut illorum causa dimicemus (Christus enim Petrum iussit gladium in uaginā recōdere) sed ut veritatem audacter citra mortis metum edoceamus. Neque sinamus fratres nostros, in errores induci. Etiam si propter sic faciendum mors presens insequeretur,

Sunt fortassis qui opinantur hanc amicitia intelligi debere, de pastoribus in suum gregē. Quoniam Christus ait, bonus pastor animā suam dat pro ouibus suis. Profecto si pastores soli, grex essent Christi, tunc hec amicitia, recte quidem de illis tantum intelligi posset. Sed cum prophani seu laici et privati homines, non minus de grege Christi sunt, quam illi alteri, ad hos hec amicitia perinde ac ad alios pertinet. Hocque facit, prudentissimi viri, ut hac in re humanam offensionem minus formidem quam certo sciā certius, quod maxima pars hominum in istoc concilio congregatorum nō sint immunes ab hāc pressurā de qua loquor, inferēdo: et quod veri fuerit dissimulium: ut priuatus hominatio omnibus modis indignissimus, qui ad tā preclarum cōcilium accerliatur, equis audiat animis ab illis quos deus vocauit, ad tam nobili regno consulendum: prelestim in causa, que iudices ip-

son

Ad christianissimum

fos, coram quibus agatur, accuset et modo non
condemnet: facili coniectura possum assequi,
hac in re me pro curioso, et pro eo qui curram
antequam mittar, habuium ire. Atqui non solum
eam mei nominis iacturam, sed ipsissimam mortem
etiam, si omnipotenti semperque uiuenti deo
id oneris in meos humeros imponere visum
fuerit, vestra causa, prudentissimi viri, et reli-
quorum natura mihi fratrum huius nobilissi-
mi regni, ferre paratus sum. Atque hic coram
vobis omnibus attestor, quod idem spiritus
qui misit Jonam ad niniuitas, Dauidem ad ba-
bilonios, Nathan ad regem David, Achior
ad holopharnem, Judith ad presbiteros et se-
niores Judeorum, prophetam ad Jeroboam
in bethelem, Johannem baptistam ad Herodem,
et Christum ad Judeos: conscientie mee te-
stimonium perhibet, quod antequam mittar
non curro, nam et idem spiritus qui dixit E-
saie, clama ne cesses, quasi tuba exalta vocem
tuam, et annuntia populo meo scelera eorum,
clamat itidem in conscientia mea, iubens mihi
ne cessare a declarando rerum possessoribus, qui
in hoc regno versantur, quod nisi peniteat eos
pressura qua egenam et inopem plebeculam vexant
et semet per dilectionem fratres ex uno patre,
et eiusdem corporis una cum illis membra ex-
hibeant, in supremo die non erunt coheredes
cum illis regni Christi natu maximi filii dei
patris, qui par verbum suum multos sibi ge-
nuit

Concilium parliamenti.

emit fratres et coheredes in regno suo. **Disi**
inquam rerum possessores huius regni iniuri
e peniteat, quam pauperibus et inopibus mē
bris eiusdem regni intulerunt et tanquā ma
nus facti fuerint, unicuique mēbro, sua mini
strantes necessaria, ad supremum diem ratio
nis sue subducende, ligari erunt manibus pe
dibusque, proicienturque in tenebras exterio
res, ubi erit fletus et stridor dentium, hoc est
dolor non tolerandus, cuius summi cruciat9
nec lingua, nec cogitatione quidē exprimi po
ssunt. Et hoc amplius ait spirit9 nisi volinet
ab hoc sāguine purgetis, et os obturetis pau
perum, ne vox querele sue ad meas aures per
ueniat, nō fortunabo cōcilia uestra in correc
tione illarum abominationum quas vobis o
stēdi. Sed relinqū vos spiritui erroris, prin
cipi huius mundi, cuius estis delitie, quādiu
non salutem inopum et egenorum, sed ve
strum ipsorum priuatum cōmodum queritis.

Hec spiritus dei est locutus. Celum & terra
transibunt, verba vero spiritus non transi
bunt, sed implebuntur. Audite nunc vos, o po
ssessores, et vos, o diuitiarum cōgestores au
res arrigite, & vos dispēsatōres dñi ausculta
te, quales, quanteque in vos euilantur queri
monie, in summa uiuentis dei curia. Domine
inquit propheta deseruisti ne tu nos? tu ne te
met celas, in erummarum nostrarum tēpore?
Dum superbit impius, affligitur et succen
ditur

Ad christianissimum

ditur pauper, utinam impij sentirent, atque
subirent ipsi eandem asperitatem, quam alijs
torquendis excogitant. Peccator enim semet
ipse in desiderijs anime sue laudat, et anarum
ad sidera usque tollit effertque. Ille dominum
irritat adeoque est superbus ut illum querat
nunquam. De deo nunquam cogitat. Illius
vie per omne tempus sunt inquinatae. Iudicia
tua domine non respicit. Inimicos suos vin-
dicta premet omnes hunc in modum apud se-
met cogitat, a generatione in generationem si-
ne malo non movebor. Os eius maledictio-
ne blasphemia fraude et dolo, plenum est et sub
lingua eius latet afflictio et iniquitas, sedet in
sidijs iuxta vestibula, in absconditis ut inter-
ficiat innocentes. Oculi eius robustos circum-
spiciunt, insiditur in abscondito quasi leo in
cubili, insidiatur ut rapiat pauperem, cum at-
traxerit eum, ad rete suum, et contractum su-
biiciet, & curvet viribus suis valenter, dixit e-
nim in corde suo oblitus est deus, abscondit
faciem suam, non respicit in perpetuum. &c. in
finem usque eiusdem psalmi.

Quam sententiam putatis feret ipse domi-
nus in hanc tam evidentem accusationem.

Citra dubium (prudentissimi viri) eandem ip-
sam quam legitimus in Esaia propheta. Ex-
pectavi ut faceret iudicium & ecce iniquitas
et iustitia et ecce clamor, de vobis qui cumu-
latis domum domui, & agrum agro copulatis

Concessum parliamenti.

Usque ad terminum loci. Nunquid habitabilis
hoc soli in medio terre? In auribus meis sunt
hec dicit dominus exercituum, inquit propheta,
.. Quasi domus mulie deserte fuerunt, grana-
des et pulchre, & absque habitatore. Decima
enim iugera vinearum, facient lagunculam vna-
nam, & triginta modii sementis facient modios
tres: videte vos firmarum (ut vulgatis vo-
cat vocabulis) et teneamentorum aggestores,
videte, inquam, et contemplamini horrendas
minas dei, Cuius iram non potestis effugire.
Vos pauperum quos pecunia ex edibus et tra-
ctis extrulistis cum favore ad aures domini
paruerunt, atque in vos eius iram excitavit. Mi-
nabit vobis plagas tremendissimas. Decima
iugera vinearum facient lagunculam vnam
& triginta modii sementis facient modios tres
Semen verbi divini satum in cordibus vestris
erit sterile, et fructum nequam proferet. Cupi-
ditas enim radix malorum omnium sic agrum
illum occupat, ut celeste semen, nulla ratione
incrementum illum edat. Hec est plaga inter
omnes plagas maxime horrenda. Neque du-
bitandum est vobis, quod vos locutionum merca-
tores, qui agros ex syngraphis conducitis, in eo-
rum suum, ut eisdem iterum duplo triploque red-
ditus locetis: vestra portio in hac quoque pla-
ga reponitur. Dominus spiritum suum a vobis auferet,
detabit ipse quo minus nubes misericordie sue
vna cum suavi favoris sui rore in vos depluat.

B. J. Et

Ad christianissimum

Et vos, o prediorum estimatores, qui ex decem librarum agris viginti facere potestis, vos non dabimini oblivioni, cum primum hec plaga ingruerit, atque in hostes dei irruerit. Quia cum redditus vestros ad summum augetis, adeo ut tenentes vestros omnes, calones reddideritis, qui laborent et sudent, & ad vos afferant omnia, que ex agrorum vestrorum aratione et fossione acquiri et lucrificari possunt, tunc mors subito vos percutiet, tunc Deus gratum suum fauorem a vobis abripiet, tunc conscientia vestra cor vestrum pangoet, & ulcerabit, Tunc cogitabitis cum desperabundo Capno, quod peccata vestra sint maiora, quam que remitti possint. Nam vestra ipsorum conscientia, vos misericordia indignos iudicabit, quoniam misericordiam aliis ipsi nullam exhibuistis.

Is demum et inimicus, qui accendit hanc in vobis pessimam, voracissimam, & insatiabilem cupiditatem, tunc eque laborabit, ad vos communi facendum dicti illius a Christo prolati, quam mensura mensi fuistis hominibus, eadem vobis nunc reponetur. Nullam exhibuistis vos misericordiam, qua fronte potestis vos misericordiam iam expectare? Misericordes vobismet ipsis estote nobilissimi patres. De pessundate vestras animas, ut inde vestri discant heredes. Latifundia terrestria ne studeatis ampliora reddere, vna cum eterne hereditatis amissione. Addiscite condicionem vestram ad quam

Concilium parliamenti.

quam docuit nos deus agnoscere, et secundum id quod professi estis viuere. Agnoscite vos omnes ministros esse in republica, et portionem eam ad quam nascimini, aut quam princeps vobis donat, vestrum esse statum. Agnoscite officii esse vestri, distribuere, et non in cumulos corrumpere. Deus non prefecit vos prediis suis estimandis, sed ut in familia sua, huius mundi, dispensatores agatis et ut conseruis vestris sic propitiatis, ne sua sibi desint necessaria.

Cogitate vos ministros tantum et seruos esse sub domini vo vestro deo, et quod rationem accuratam ministracionis vestre reddituri sitis. De minimis vobis ipsi placeatis, in sanguinis vestri dignitate gloriantes, nam liberi sumus vnius hominis omnes, et a natura equale ius habemus, tam ad opera quam ad thesauros huius mundi fruendos. Cuius naturalis nobis pater Adam dominus et rex effectus est.

Quis ex vobis naturalem vllam assignare potest causam pro se, Cur ipse thesauros huius mundi possideret, que non possunt eadem assignari alii cuiquam hominioni ex iis quos in infima vos conditione depressos opprimitis?

Natura ergo nihil vindicare potestis, preter id quod sudore vultus vestri comparatis.

Quod domini igitur et gubernatores sitis, non id vobis prouenit a natura, sed ab ordin-

Ad christianissimum.

tionem et assignationem diuinam. Agnoscite fratres
Deum vos vocasse, non ad opes et gloriam huius
mundi abutendam, sed ad magnam et sibi
gratissimam multitudinem, iuste, pie, et pacifice
regendam. Quod si ex illis vel unus, vestra culpa
disperierit: certo scitote, sanguinem illius a
vestris manibus extractum iri. Si imbecilli ho-
munciones necessarium rerum defectu et de-
spendio perierint, vos homicide estis, hos enim
illorum hereditatem habetis, neque illis mini-
stratis. Si validiores furtivis actionibus, la-
trocinisque et rapinis semet debant: vos illa-
rum absurditatum estis auctores. Vos enim
fossa balloque terras includitis, atque ab illis
detinetis. Unde illi sibi victum effoderent, atque
ararent. Nam (ut inquit Psalmographus) Cae-
lum celi domino, terram autem dedit filiis ho-
minum. Tota igitur terra (natale iure) ad filios
vos hominum pertinet, omnes indistincter (na-
tura) illius sunt heredes. Sed ne validiores im-
becilles et imbelles opprimerent: deus vos di-
spensatores assignavit, qui familie sue iusto te-
pore cibum apponeretis. Si in hoc parvulo fi-
deles inveni fueritis: tunc certo scialis, quod
ad maiora ille vos promouerit. Sin ceteros
vestros opprimentes reperti fueritis, tunc cer-
to certius sciueritis, quod Dominus magister
vester in rebitu suo, vos locis operiet plurimis.

In memoriam redigite Historiam Regis
Nabuchodonosor, Cui, per superbiam suam,
cum

Concilium parliamenti.

quasi bestis et teris habitantibus, qui senem
quasi bos comedit. Considerate Pharaonem
cum exercitu suo immani quem dominus in mari
rubro, propter pressuram populi sui et persecutio-
nem, obruit. Considerate etiam atque etiam,
subile a omnes qui terram possederunt, ab ipsius
mundi primordio, et tunc quo iure illis succe-
datis, quoque titulo id vobis quod illorum fu-
it vendicetis dicite.

Multis ab hinc centuriis annorum, Roma-
ni illi nobiles Europam omnem et partem As-
ie pacata sub divione tenebant: et ubi sunt qui
illis in imperio successerunt? Gothi, brutum
genus hominum, invaserunt et immaniter des-
populari sunt Romanorum imperium, et ubi
sunt illorum successores? Quid motor in catalo-
go magnorum possessorum qui ante hunc diem ter-
ram possederunt, quorum generis directa propa-
gatio inveniri non potest? Nichilans erit vos re-
mittere ad verba Domini, Nabuchodonosor
facta, que scribuntur in libro Danielis prophe-
te. Ibi discetis deum esse qui imperium donet
cui voluerit ipse, et quod potestas omnis est de
celo, iuxta responsionem servatoris nostri Chri-
sti Pilato additam, cum suam vendicaret, eth-
nicus ille potentiam, qua se posse significavit,
vel cruci illum affigere, vel liberum dimittere.
Nullam, inquit servator noster, in me haberes
potestatem, nisi tibi celitus eadem inderetur.

Hunc in modum patet, prudentissimi viri,
B. III. potestate

Ad christianissimum

potestatem vestram de supernis diuinare, et quod a natura vendicare possitis nihil istarum possessionum terrestrium, plus eo quod sudore vultus vestri acquisueritis. Neque enim dubito quin intima conscientia vestra hisce rebus assensum prebeat, de quibus sum locutus, quatenus vestri sunt officii et ministerii, presertim cum non ignoretis deum vos prefecisse et assignasse ad imbecillibus necessaria exhibendum, et ad defendendum innocuos.

Volite igitur neglectum obire hoc precipuum officii vestri munus, quin quam possitis diligentissime in hoc concilio, magne istius pressuræ, quæ impotentiæ huius nobilissimi regni membra, cuncta misericordiâ vniuersæ diuineque binezantur, remedium et medelam queratis.

Predicatum proprietarii, quâti possunt fundos suos estimât, et summum lucretum ex his emulgent, præter absurdissimas fines, quas norât, et introitus (his enim nominibus eam portionem pecunie appellitât, quæ pro introitu in agros aut edes aliquas datur, præter sortem annui redditus, ut ad finem et terminum certorum annorum quiete et firmiter eisdem insideatur) et ille qui non vult aut non potest, quantum illi extorquere velint dare, non intrabit, sit licet honestissimus, summa licet urgeatur necessitate.

Et quamuis honestus, verax, fidelis pacatusque sit, et multos annos tenuerit, ad vacationem tamē (ut verbis vtar forensibus) Copie
vel

Concilium parliamenti.

hæc indèture, soluat est necesse, quantum agri fere tantundem, coerneret. Alioquin cedendum est illi, etiam si vxor eius et liberi, tecti inopia perierint.

Quantum malorum mare ex ista plus quàm turcina exundant. **T**riānde: Quam honesti Patresfamilias facti sunt asseclæ et Parasiti aliorum, non adeo honestorum: Quam pudice Matrone ad inopem Columet. Carminatorium laborem sunt adacte: Quales Pueri et Adolescentes, summa spe ad bonas litteras et alias eximias Virtutes, quas hoc Regnum summo opere despexit, nati, Artibus seclæ Mechanicis addicere sunt coacti: Nonnulli etiam diuini corporis Laboribus suam Parentumque miserabilem Indigentiam, quo possint modo subleuare sunt annisi: Quot Patruicæces et obdurati filii, hac Necessitatis ratione, pie Discipline Jugum excusserunt precipitantesque semet in omne genus nequitiæ, et eādem (que sua fuerunt merita) furcarum formulas suis cadaueribus expolierunt: Quot modeste, caste, et matronales virgines, dotis inopia, omnem etatis suæ florem, in seruitute ingrata, aut in matrimonio miserabili perpetuaque paupertate pressæ, transigere sunt coactæ: Quot immodeste, Lassiue, et Infelices Virgines (ut Paliphan Virgilius appellat) ex hac occasione, Luparum sorores, proh dolor, nec imparillipe
B. iiii. sunt

Ad christianissimum.

Sunt effecte, in prostibulis, uniuersae fragilis in-
uane precipitio, et tãdẽ miserrime creature de-
cumbẽtes moribonde in plateis, omnium pla-
garum & penurie plenissime, vitam hanc, illis
morte corporis deteriore, morte communis aue-
runt eterna, nisi si immẽsa dei misericordia in-
tercesserit. Quã ingens & uniuersalis destructio
huic nobili regno accidit, ex insanda & nunquã
saturãda fame illorum qui agris estimãdis pre-
ficiuntur, vos cõtestor christianissimi patres,
qui hic congregamini, ex omnibus huius no-
bilissimi regni partibus, ut saluti & cõmodis
omnium eiusdem membrorum consulatis.

Cõtra. Sunt quidã (ut probato vulgari usu
termino utar) tenẽtes, qui cum ipsi, prediorum
propriarii esse nõ possint, quodã tamẽ modo,
iplos imitantur proprietarios, dum syngra-
phas agrorum & edium cõparant, finesque, intro-
itus, & annuos redditus augent, & ampliora red-
dant. Nilque & similibus reperundis, & fundi ipsi-
us fiunt calamitas, & quod pauperes aleret, id
ipsi nequiter intercipiunt, ut thesauricula suam
gloriã suffultiãt, intrinsicẽ nihilominus & ipsi
quoniam viro pauperiores, Libereque nudio-
res, sicubi illorum ope indigeat postuletque resp.

Hoc verum esse verbanus pretor, aliqui Rõ-
dinẽsis Ciuuitatis magistratus precipui, mecum
testes esse possunt. Et, si statum Ciuuitatis non
ignorant, ipsi declarare queant, partẽ maximam,
Imo pmo, nouẽ ex decẽ partibus edium Rõdi-
nensis

Cōcilium parliamēti.

hensum locari per eos qui spongaphas locatos
eas coemerunt, & nō per ipsos proprietarios.
Quā illi pauperculos tenentes expilent et de-
glubant, facile probaretur, si spongaphæ sue, ad
tabulas reddituum suorum conferantur. Non
est aliter putandum, quin maiores et proprie-
tarii locatores, magnū lucrum ex locationi-
bus suis auferāt. Quā minores isti qui particulā
quāpiā teneant cuiuspiā inhabitāt, cuius red-
ditus annuus viginti aut triginta solidos vix
equet, rationem inuenire possunt, quā teneāt et
inhabitēt precipuam partem earundem edium
gratis, reliquas interim partes pro integro an-
nuo redditu elocādo. Nō puto cōtrarium quin
ista conspectu plurimorum mere nuge appare-
ant, et non satis digne de quibus fiat sermo in
tam nobili cōcilio, quale habetur parliamētum
Res enim sunt nequaquā ad tam nobiliūm uti-
litatem spectātes. Imo harum rerum correcti-
o et in formā meliorē redactio, in aliquot illo-
rum dispendium potius quam cōpendium cede-
ret. Vos etiā, christianiss. patres, qui huc cōue-
nistis, ad magna seriaque huius regni negotia
tractanda, vos inquam non estis omni ex par-
te adeo immunes oppressione, ut non facile ad
plurima cōniueatis. Quapropter cum talis sit
cuique suus in se Immoderatus amor, ut aut
sua crimina ipsi non videant, aut si viderint, de-
testēue admoneātur, quāta sint reuera nō existi-
mēt; non puto mirandum, quāvis qui tales in-

Ad christianissimum

ter vos sint, prudentissimi viri, qui lucri quidpiam ex hac pressura ferant, intra semet hanc nequam ineptam et incōsultam audaciam, conatumque derideant, nasoque suspendant ad unco, praesertim cum nōverint moris non esse eorum qui huc conuenerint ad sanctiendum ea quae toti regno vbiui salutique sunt futura, consentire aut assensum prebere illis rebus quae precipuis eiusdē mēbris inutiles minusque salubres fuerint.

Re vera, prudentissimi viri, iure meritoque risui haberet, siquid huiusmodi tentare conaretur. Atqui res, de qua sum hactenus locutus, non ē incommodo cuiquam, sed vtilitati et compēdio, vel toti regno futura. Nam quid incōmodi sentiat caput, humeri, brachia, et cetera mēbra corporis superiora, habunde iam vestita, si cruribus, tibiis, et pedibus, tibialia caligas, et calceos inducat, quibus illa quoque defēdantur ab iniuria Aeris aliarumque nozarum fortuitarum, quae illis accidere possent, dum huc illucque peregrinādo corpus sui commodi et voluptatis causa circum ferrent. Illud corpus, ut mea quidē certe fert opinio, longe indignissimum est, quod crura, tibiae, vel pedes habeat, cui cum sit quo illa tegat, eadē nuda sinat incedere.

Haud aliter vos, cum sitis huius nobilissimi regni membra precipua, habiatisque in manibus vestris, stupendas et estimationem superantes diuitias eiusdem, quid vobis graue et molestum videretur, aliquam earum portionem

Concilium parliamenti.

nē cōcedere, & donare, qua inferiora eius mēbra
omnibꝫ horis valeāt vigeātque, & suis ministe
riis atque officiis, pro eo ac debeāt, fungātur.

Ut semel dicā mementote, quod quēadmo
dum corpus sine partibus inferioribus, mu
tilum maneam, et instar trunci invalidum et
immobile iacet, et, si a loco in locum mouere
velit, manuum auxilio fultum reperere cogitur
sic et vos cūsi haberetis humila regni huius
membra, ad agrum colendum, et ad alia vili
ora negotia conficiendum, absque remedio, vo
bis eadem ipsis esset peragendum.

Utinam ergo illis tāquā necessariis mem
bris arcam corporis huius nobilissimi regni.

Neque hic inhumaniores ipsis philosophis
ethnicis estote, qui in scriptis suis id quod ego
hoc in loco significo, copiose declarant.

Hoc non parum vos mouere deberet (chri
stianos homines, redemptor quorum Iesus
Christus sedet ad dexteram dei patris) stude
re, non solum ut equetis, verum etiam ut tan
to superetis ethnicos, et baptismi mystecio
nunquam initiatos, quanto dignitas et nomen
religionis quam nos profiteamur, illorum su
perstitioni prelucet. Mementote, christianissi
mi patres, quod sitis, non solum naturalia mē
bra vnius corporis, vna cum egenis homin
tionibus huius regni, sed estis etiam, religio
nis vinculo, membra eiusdem arcam corporis
Christi, qui est caput nostri omnium suorum

mem.

Ad christianissimum
membrorum. Et habet omnia que vel mini-
mis ex nobis sunt, suis membris, tanquam si-
bi facta. Inquit enim, quodcumque vni ex his
minimis, qui in me credunt, facitis, mihi facio-
tis. Si vos igitur neque ipsi velitis servatorem
nostrum Christum, in membris suis oppri-
mere, nec alios id sinetis facere, sedulo studete,
ut pressure et oppressionum magnarum, quas
hactenus in eum finem declaravi, remedium et
medela inveniatur. Et tunc haud dubito de-
um hic vna vobiscum operaturum, unusquisque
que libenter fuerit amplexatus omnium rerum
in religione controversarum species a redintegra-
tione, nam spiritus dei in vobis nobisque manebit,
& ipse Christus, ut est pollicitus in medio vestrum
erit. Et contra, si christianissimum servatorem nostrum
hunc in modum oppressum iri sinetis, ille vos
deseret, spirituque erroris relinquet. Redinte-
grationes vestre erunt evanide, nullique occu-
pabunt locum, inventiones vestre omnes in illius
conspectu erunt obominande, quia manus vestras
puras ab huius oppressionis sanguine non reddi-
distis, sint vobis in exemplum decreta illa, que hoc
in loco, per senatus consulta & plebescita totius
regni in simile finem erant sacra. Sunt inquam illa
vobis exemplum, non quod imitari debeatis, sed
ut ex illis, caveatis, ne simile quidpiam san-
ctiatis. Propositum et pretextus saltem, il-
lius consilii non aliud erat, quam ut refor-
marentur abusus religionis, id quod nunc
vna

Concilium parliamenti.

Indique serio speratur. Sed quia Christus nō
erat pressuris liberatus, nō uir illis interesse, ne
que illorum preesse concilio. Non erāt in illius
nomine congregati, sed potius contra illum et
doctrinā suam. Ille enim charitas est, et ut scri-
bit Joannes apostolus, ubi illius non est cha-
ritas, ibi nec adest ipse. Hoc abunde liquet ex il-
lorum actis, in illo concilio editis. Nam articu-
los quosdā sargunt, diuino verbo plane repug-
nantes, et prohibētes nubere, iubentes separa-
re, quos deus cōiunxerat. Si hos articulos ad
calculos reuocabitis, id quod faciēdi iustas ha-
beris occasiones, non dubito quin plene persua-
sum vobis fuerit, illos ex spiritu erroris, nō ex
spiritu dei processisse: quia charitas dei nō erat
inter eos in illo concilio. Alia sunt quibus hu-
milia mēbra Christi in hoc nobilissimo regno
opprimuntur, quorum nullā hactenus mencio-
nem feci, partim quia nolui verborum impossi-
bilitate multitudinis, aures cuiuspiam offendere,
partim quia scio vos non posse harum rerum,
de quibus locutus sum, redintegrationē quere-
re, quin et aliqua semet vobis aperiri. De rebus
is quos reperiundis, et excutiendo sentire, quod in
hoc regno nimis libere regnum possidet, et au-
thoritaris radices a parliamēto sumplisse vidē-
tur, intra hos annos paucos proxime prece-
ditos. Clerus ciuitatis londinēsis, sibi adeptus
est e parliamēto authoritatē iustarū proprietatū
eorum et eorum qui per spūgtas has locatio-
nes

Ad christianissimum

nes coemerunt, et possunt per illius decreti vim
et potētā ex duplici annuo redditu, duplicatas
exigere decimas. Si redditus illiusmodi edi-
um aut agrorum intra ciuitatē londinēsem fu-
erit auctus, ut reuera multum sit, a di cē ad vi-
ginti solidos, tum pastor, qui antea sexdecem
duntaxat denarios cum obolo habuit, illius de-
creti virtute, poterit duos solidos nonēque de-
narius, hoc est priorem summā duplicatā ex-
igere. Preterea cēsus, quem ex egena plebecula
colligunt, seu corradunt potius, rationē omnē
cōscientiāque superat. Nullum par coniugium
matrimonium inire possunt, quin isti, debiti (ut
aiunt) loco quippiā sibi vendicent. Nulla mul-
ier purificetur a qua illi suae uirnis otiosi mi-
nistri, debiti aliquid nō decerpāt. Numari nemo
potest nisi illis aliqua pars velleris decedat.

Circiter tres menses ante initum hoc iā pre-
sēs parliamētum, iusta mihi dabatur ansa, qua
fiebat ut debito istiusmodi soluēdo interessēm
pro humatione honesti cuiusdā pauperis, cu-
ius amici libēter voluerunt corpus eius honeste
in tellurem reponi: et pro more bñtato cōmune
fecerunt curatorem se corpus mortuum allatu-
ros ad tēplum, illum rogātes, ut quod sui esset
officii faceret, atque ibi presto ut esset, ad pro-
more recipiendum et in terrā recōdendum.

Sed coruus iste cadaueris odore percepto,
nō potuit ad reliquas cadauerosas alites eius-
dem ecclesie idem nō reuelare, Atque ita quasi
fatali

Concilium parliamenti.

fatali quapiam necessitate coacti, omnes simul gregarium aduolare voluerunt, una cum cruce et aqua lustrali, quam benedictam vocant, quæ admodum ante fuerat assueti, quantumvis contrarium Inunctiones regie et visitationis manus haud ita pridem obitum, iuberent.

Mortui hominis amici, hec omnia respuerunt, friuola et humanis oculis potius quàm deo planisibilia, nihilque volebant amplius quam pheretrum publicum quo portaretur corpus, contenti satisficere eiusdem custodi, ad Ritum veterem, et eundem ad modum putei fossorẽ sua mercede donare, quatuorque pauperes, qui afflicti sunt libenter. Sicque tota expensarum pecuniarum ratio, denarios septem non superasset. Sed quando corpus sepultum erat citra aut crucem, aqua lustralem aut exequias directorias, missam, orationibus tam pulille deuotionis immurmurationibus, quales pauperulus quispiam curator effutire posset, ultra tum necessario soluendum erat septem alios denarios, hoc est unum denarium curatori, et sex tribus diaconis, quorum ministerio nobis haud erat usus. Hoc factum est in parochia sepulchri Rõdmi. Si cui in hoc clarissimo concilio versati huius rei veritas explorare libeat, ego id verum esse assenerabo, vnicuique fuerim vocatus etiam coram meritis eiusdem ecclesie ministris omnibus. Hec scripsi hortum, clarissimi patres, ut vobis ministraretur occasio, hec eadem eiusmodique alia in eum ordinem redigendi, ut aut mi

Ad christianissimum.

ministri nostri ex decimis vivunt, quas annuatim ecclesie solvimus: aut nobismet herat eisdem fungi ministeriis, neque in hunc modum cogi, ad istos pascendum cornices, qui nunquam letius agunt, quam ubi nos amicorum nostrorum despectu flectamus.

Hactenus hec de repetundis elocutus sum, que in cetero regnum possidet. Nunc, vestra prece, simili cum brevitate, de gradi & intolerabili blura loquar que hodie tanta cum immunitate per totum regnum fere vites obtinet summas et lodini potissimum, adeo ut pro lucro habeatur iustissime parvo. Quidquid etiam ratum non hereseos atrocissimam subeat notam, qui ea vel leviter damnet. Dicitur enim parliamenti assensu & consensu approbata. Sit ita sane. Maxima pars satis certo scio, eorum qui in hoc pro consulantur consilio & parlamento, occasionem norunt decreti illius hic sanciti de blura, senatorum insatiabilem fuisse cupiditatem, qui non potuerunt contenti esse fenore, nisi, preter omnem rationem, in immensum exurgeret. Ad restringendum ergo hanc voracem aviditatem, conventum, actum, ac parliamenti auctoritate decretum est, ut nemo in posterum supra decem libras annuatim reciperet, pro centum librarum fenore. Proh dolor, fieri non potest ut christianum consilium adeo sit expertus dei spiritus sanctorum, ut pro legitimo iustoque quidpiam admitterent, quod verbum dei plane prohibeat.

Cohellum parliamenti.

De sit pudori vobis, clarissimi patres, actum hoc iterum, quod aunt, agere et in questione reuocare. **C**olpderate verba Psalmographi lucu-
letet hac retractatis. **D**omine quis requireret
in mare sancto tuo? **R**espōdet. **Q**ui ingreditur
sine macula et operatur iustitiam, qui loquitur
veritatē in corde suo, et qui non egit dolum in
lingua sua, nec fecit proximo suo malum, et op-
probrium non accepit aduersus proximos suos.
Ad nihilum deductus est in conspectu eius
malignus, timētes autem dominum glorificat.
Qui iurat proximo suo et non decipit, qui pec-
uniam suā non dedit ad usurā, munera super
innocētem non accepit.

Si vos, christianissimi patres, in diuini spi-
ritus agnitione gloriamini, qui ista verba pre-
phetiā enunciat, quomodo porellis pati ut
hoc statutum persket quod cōtra vos testimo-
nium erit in supremo die, quod vos videlicet id
approbaueritis, quod dei spiritus prohibuerit.

Si is qui pecuniam suam ad usuram nō de-
dit in tabernaculo dñi habitabit, ubi demum
habitabit ille qui pecuniā suam ad usurā dedit?
nō excludetur foras. nō in tenebras prouicietur
exteriores. **O**pera eorum sunt cōtraria, & qua-
re nō erunt ibidē mercedes eorum cōtrarie. **S**i
alter intro adinitiat, alter ut foras excluda-
tur oportet. **V**os etiā, vos inquā qui legē hanc
tulistis, nisi eandē reuocetis, cōtrariāque sacra
promulgetis, spolijs ille vnicus dei filijs in suo
premio

Ad christianissimum

premo die hos abnegabit, dicitque se hos nunquam novisse. Discedite a me inquit, omnes qui iniquitatem operati estis. Considerate ergo verba prophete, et diligenter excutite servatoris nostri christi verba ubi sic loquitur, **Lu. 6.** Mutui date nihil inde sperantes et erit merces vestra multa, et eritis filii altissimi, quia ipse benignus est erga ingratos et malos. Non me latet quales glossule in hunc locum efflicte fuerint, et quomodo hominationes quidam distorserint eundem, nullumque ex eo fecerint preceptum, sed consilium quoddam servatoris nostri, et idcirco, nullam aiunt inferre necessitatem christianis hominibus, sed eisdem integrum relinquere, velint ne facere an insectum omittere.

D Deus misericordie fons, qualemnam religionem profitentur isti? Jactant se discipulos Christi esse, et eius favere glorie, eamque quam possunt latissime divulgaram se aiunt cupere. Illi nomen dare, ex eoque christiani appellari gaudent, et volunt tamen integrum sibi interim relinquere, velint ne eius sequi consilium an non sequi. Pastor noster Christus, ex cuius grege gloriantur se esse, ait, oves suas suam audire vocem, seque sequi: et paulo ante causam ostendit, cur Judei eius verbis non crederent, non esse aliam, quam quod eius non essent oves. Neque dubitari velitis, prudentissimi viri, quicumque fuerit is qui contridat aut doceat vllum parvulum iota unum consiliorum Christi adeo inaniter effusum,

Concilium parliamenti.

titum, ut ex eius grege quispiam recusare possit eodem, inter viuendum, uti, pro sua virili, nihil aliud est is quam diaboli membrum, & ipsissimus Antichristus. Qui enim toto pectore non incumbit consiliis omnibus Christi magistri et preceptoris nostri, eademque ad bite basus non accommodant, inter Iudeos, gentem ceruiculam, non immerito annumerabitur, pro nullo ex grege Christi, quia eius vocem non audit, nec eum sequitur. Sicque finem dicendi facio. Vobis interim, prudentissimi viri, eundem opto spiritum qui in principio nascentis ecclesie credentium multitudini cor unum, mentemque unam habuit, utque nihil in hoc mundo, tamquam suum estimarent, unicuique pro necessitate presenti ministrantes, ut vos eodem spiritu ducti, eam saltem legem feratis, qua fiat, ut pressura pauperum libere non grassetur inter eos, qui Christi nomen gerunt. Quod si Christi membra humilissima premere non cessabunt, postquam seimel atque iterum fuerint admoniti, non amplius dicantur christiani, cum non inseruiunt sed mamoniam, aut mamoniste, a mamone, cuius insignia gestant, & cum instauratio atque reintegrationis ista fuerit facta, maiestas, proculdubio, diuina sic in vestris decretis vniuersis apparebit, clarebitque, ut nemo, quantumvis nequam homuncio, tam audax reperiat, qui vel seimel audeat hylcere in eum ordinem, quem vos in omnes religionis res stabilitum inducetis.

Ad christianissimum.

Ipsi etiam iuniori Davidis ultro semet So-
lomon iubdet, propter eam que in illo summa
est prudentia. Omnes reges christiani a vobis
discent, ecclesias suas collapsas in veterem for-
mam restituere. Vos etiam eritis orbis toro-
us lumen. Sin istas res neglectum preti rinto-
tatis, neque respiciatis, certo scitote, Dominum
Jesum prudentiam vestram disperditurum.

Invenite, decernite, lancite, atque quanta pos-
testis Auctoritate munite, omnia in niculum
recident. Rationes quas excogitabitis, ad uni-
tatem concordiamque stabiliendam, anlas dis-
cordie dissidiique prebebunt. Res quas vobis
per mundum uniuersum gloriosas putabitis,
vobis in summum vertetur pedecus, rationes
que quas ad regnum stabiliendum inuenietis,
eidem penitus subuertendi erunt occasio.

Misericors pater domini nostri Jesu Chris-
ti, suo vos imbuat spiritu, & harum partici-
pes fiatis plagarum. Amen.

Virgilius.

Fraude carite graues.

Consolatio Angli, Deici. 2. morte lugetis.

Anglia quid meres? quid sollicitare beata

Insula? quid tanti mesta doloris habes?

Amisisti Decem octauum, decus illud honorum

Anglorum, tanto cassa parente fleo.

Iusta tibi causa est merendi, sed bene spera,

Patre suo melior rex Edouardus erit.

Diuites Rex.

*Quis autem per dicit
Quis in die
Quis per dicit*